

vá-li opět slova »převzal«, pak není možný jiný výklad, než že chtěl úmyslně omeziti ručení nabyvatelů toliko na osoby, jež právním jednáním inter vivos nebo mortis causa přímým derivativním způsobem nabývacím vstoupily v práva a závazky, jež vzešly předchůdci v jeho závodu.

Jest ovšem pravda, že stylisace § 70 zák. o pensijním pojištění není zcela jasná a přesná, ježto zákon v dalším svém doslovu, určujícím dobu, za kterou jest pojistné platiti, mluví o nabytí závodu a užívá zde tedy opět pojmu širšího než vyjádřeného slovem převzetí. Leč užití slova nabytí na tomto místě nemůže změnit nic na zásadním zákonném předpokladu, že ručební závazek je

podle zákona uložen jen tomu, kdo závod převezal.

Tohoto, jak z vylíčených důvodů plyne, správného výkladu ustanovení § 70 zák. o pensijním pojištění přidržuje se i novější praxe. (Boh. A č. 12.435, č. 8272, rozh. zemského úřadu v Praze, č. 147.471 z r. 1936.)

3. Je tedy mezi oběma ustanoveními o ručení nabyvatele závodu tento zásadní rozdíl: Podle zákona o pensijním pojištění ručí za pojistné dávky pouze právní successor svého předchůdce, kdežto podle zákona o sociálním pojištění ručí každý nabyvatel závodu bez ohledu na právní důvod nabytí.

Drahomíra Passerová.

Literatura.

Hamann-Drábek-Buchtela, **Soutěžní právo československé**, 1938, váz. Kč 120.—

Pět let po vydání jedinečného komentáře k zákonu proti nekalé soutěži od Ropperta-Weise (v jazyku německém), dostává se naší právnické literatuře konečně do rukou dílo, zpracované podobným způsobem, spojujícím šťastně teorii i praxi, v jazyce českém. Úkolu zpracování podjal se především advokát Dr. Leopold Hamann, jemuž pomohl advokát Dr. J. Drábek zpracovati výklad některých paragrafů a náměstek sekretáře Obchodní a živnostenské komory v Praze Dr. R. Buchtela vzal na sebe zpracování § 53 zák. nek. sout. Poznáměti jest, že dílo nemá mnoho společného s rozebraným komentářem týchž autorů z roku 1930, a i ten, kdo tento komentář má, neobejde se bez opatření »Soutěžního práva československého«, poněvadž celá řada pojmů tehdy nejasných došla v mezidobí vykristalisoání, a zejména judikatura za uplynulou dobu jest tak bohatá, že pro dnešní praktickou potřebu bude »Soutěžní právo československé« příručkou nezbytnou. Dr. Hamann uvádí, že zpracoval celkem asi 250 judikátů civilních i trestních, které mu byly známy, a svoje výklady omezuje, jak uvádí, hlavně na otázky, které judikaturou nebyly vůbec nebo šťastně řešeny. Používá tedy velmi obratným způsobem judikatury

jako komentáře jednotlivých předpisů, čímž praktická spolehlivost díla značně stoupá.

Práce jest rozvržena I. v část dogmatickou (asi 170 stran), II. v komentář autorů k jednotlivým paragrafům zák. proti nek. sout. (asi 250 stran), III. v komentář sestavený z judikátů nejvyššího soudu k jednotlivým paragrafům, při čemž jest pro praxi velmi prospěšné, že nejsou citovány jen právní věty, nýbrž i důvody judikátů, a to mnohdy velmi obsírně (asi 200 stran), IV. v usnesení společenstev podle § 53 zák. proti nek. sout. (asi 30 stran), a posléze v část V., v níž jsou otištěny bez komentáře jednotlivé normy (zákony, nařízení, mezinárodní smlouvy, důvodové zprávy atd.), týkající se soutěžního práva (asi 400 stran). Celkem představuje kniha špalík mající asi 1080 stran obvyklého formátu malých komentářů Linhartovy právnické knihovny.

I. část dogmatická shrnuje po způsobu, který volili Roppert-Weis ve svém komentáři, základní pojmy související s hmotnou a formální stránkou, zkrátka jakýsi sukus všeho, co musí ovládati každý, kdo v soutěžním právu chce pracovati. Tato dogmatická část obrází tak živé vývojovou vibraci kolem zák. proti nek. sout., že i její pouhá četba je napínavá jako četba románu. Literatura i judikatura v ní dovolávaná jest velmi šťastně vybírána a pro právníka, který s látkou není obeznámen, jest velmi instruktivní. Mám za to,

že autor úmyslně necitoval všechnu jemu známou literaturu a judikaturu, aby přehlednost neutrpěla. Ke str. 75 by bylo lze na př. poznamenati, že samozřejmé stanovisko komentáře o vzájemnosti a závaznosti pařížské smlouvy (č. 22/1933, č. 364/21 Sb. z. a n.) sdílí i nejvyšší soud v trestním rozhodnutí č. 5676. K pojednání o prozatímních opatřeních na str. 80 a násl. by bylo účelno poukázati na judikaturu vrchního soudu, která je dnes konečná (na př. č. 32 a 49 Sbirky rozh. nižších stolic, vydávané Sedláčkem a Roučkem). Ke str. 119 rozh. Vážný 14.621 by bylo připomenouti, že to, co platí o žalované straně, totiž že nezáleží na tom, přestala-li býti v dotyčném hospodářském oboru čtena, během sporu v I. stol., nepatří o stejné změně, nastala-li během řízení I. stolice u strany žalující (Pužman, Dodatky k Žalobám a žalobním petičím str. 487, 488). Atd. Zmínka na str. 124 o liberálnosti praxe o odstraňovacích žalobách jest příliš stručná a může sváděti k neopatrnosti. Vždyť nesprávná liberálnost během doby jistě bude judikaturou po zásluze odstraněna. K tomu by bylo poukázati i na rozh. z 26. listopadu 1937, Rv II 447/37 Soutěž a Tvorba 1938, str. 60, které až příliš přísně rozlišuje mezi žalobou zdržovací a žalobou odstraňovací. Nelze-li označiti za neurčitou žalobní žádost s dodatkem »nebo údajů téhož smyslu« (str. 165), pak ovšem nelze totéž říci, jak autor má za to, o dodatku »nebo jiných úpravou zaměnitelných krabic«, a naopak takovýto dodatek jest pokládati za neurčitý (§§ 7, 54 ex. ř.). Názor autorův o povinnosti k nesení útrat vedlejšího intervenienta na str. 169 pokládám také za jedině správný.

II. část, t. j. komentář autorů, jest obšírnou snůškou judikatury a literatury, hlavně německé, s odkazy na judikaturu naši, která potom v III. části jest citována tak, že obě části II. a III. dohromady tvoří nedílný celek a představují skutečně důkladný komentář jednotlivých paragrafů. Dnes po desítiletém trvání zákona proti nekalé soutěži jest již možno větší část sporných otázek pokládati za definitivně vyřešenou a praksi za ustálenou. Spatřujeme proto hlavní cenu komentáře v tom, že nám podává téměř úplný obraz dnešního stavu literatury a judikatury a tím také škýtá spolehlivou pomůcku pro praksi. Bylo by bývalo dobře, kdyby v komentáři bylo přesně udáno, ke kterému dni byl uzavřen, aby čtenář si mohl další judikaturu od tohoto dne doplňovati odjinud. Poněvadž některé i zcela recentní judikáty jsou citovány ještě z dubna a května 1938, mám za to, že asi tyto dva měsíce jsou časovou hranicí, ke které materiál komentáře byl uzavřen.

Úprava je přehledná a nahlížení by bylo snad jen ještě více usnadněno, kdyby hlavičky na jednotlivých stránkách byly poněkud podrobnější. Pužman.

Adolf Ottis, *Živnostenské právo v Československé republice*, Praha 1938, cena váz. Kč 130.—.

Autor použil prvních měsíců svého *procul negotiis* k tomu, aby z bohatství, jež vytěžil za své úřední činnosti jako odborový přednost ministerstva obchodu, uveřejnil skutečně jedinečné roztřídění a shrnutí všech živnostensko právních norem (zákonů, nařízení a zejména i výnosů živnostenských úřadů). Dílo, které předložil veřejnosti, není komentářem, jest spíše velmi bohatou učebnicí, v které jest celá látka systematicky roztříděna tak, aby čtenář, u něhož autor ovšem znalost všech příslušných norem zřejmě předpokládá, měl možnost podle toho, o kterou otázku se zajímá, informovati se pokud možno úplně o všech normách, v nichž otázka jest upravena. Na tyto normy pak dílo vždy pouze odkazuje, neboť předpokládá, že čtenář má k dispozici znění příslušných norem. Roztřídění samozřejmě jest prováděno s hlediska vědeckého, nejprve na otázky týkající se pojmů a rozdělení živností, otázky nabytí a pozbytí živnostenského práva, otázky souvislé se skutečným provozováním živnosti atd., nejsou tedy dohromady shrnuty normy na tu kterou jednotlivou živnost se vztahující, jako jest to zapotřebí v komentářích vyhrazených výlučně praktické potřebě. Nazvali-li jsme dílo »roztříděním norem«, stalo se tak též proto, že na literaturu v něm odkazováno vůbec není, což si vysvětlujeme snahou po stručnosti co možná největší. Dílo má včetně rejstříku časového (normy) a abecedního (hesla) 380 stran.

Pužman.

Miloslav Holub, Dr. Josef Leipert: *Příspěvek na obranu státu a mimořádná daň ze zisků*. Praha 1938, str. 101, cena Kč 20.—.

Komentované vydání zákona č. 247/1937 má vzhledem k osobám autorů, odborných praktiků, jichž výklad je pro praktickou interpretaci zákona významný, velkou cenu pro praksi. Komentář je vybudován také ryze s hlediska účelnosti, přinášeje pro potřeby praxe vedle zákonného textu s příslušnou důvodovou zprávou praktické vysvětlení, jehož cena je zvyšována uvede-

ním konkrétních případů. Vedle toho přináší i příslušné prováděcí výnosy ministerstva financí spolu s tabulkami o výši srážky daně důchodové a příspěvku na

obranu státu při služebních požitcích, které zabírají více než polovinu knihy. — Spis bude jistě vítanou pomůckou všem poplatníkům důchodové a výdělkové daně.

H r o m a d a.

Z právní praxe.

Otázka soukromoprávní platnosti smluv o provozování biografu jinou osobou než majitelem licence též s hlediska civilního soudního řádu.

V č. 8 »Právní praxe« ze dne 11. dubna 1938 v pojednání dr. Knapa jest odkazováno na rozhodnutí Vážný č. 14.717, v kterém uznal nejvyšší soud platnost úmluvy majitele licence s třetí osobou, již se tato třetí osoba zavázala objednávat u jednotlivých půjčovn filmů vlastním jménem a na vlastní účet a dodávat je licenciátu k předvádění.

Též v rozhodnutí Rv I 455/37 ze dne 16. března 1938 se nejvyšší soud zabývá otázkou platnosti takové úmluvy. Žalující strana v tomto sporu však uplatňovala, že smlouva byla uzavřena na oko a že měla jí býti zastřena zakázaná pachtovní smlouva biografu.

Po názoru nejvyššího soudu zračí se převládající a rozhodně známky pachtovní smlouvy ohledně provozu kina v tom, že podnikatelské riziko nese třetí osoba, tudíž provozovatel kina. Tomuto riziku nasvědčuje okolnost, že majitel licence měl podle smlouvy nárok na týdenní určitou částku na krytí režijních vydání a že provozovatel kina měla býti ukládána na jeho zvláštní účet u peněžního ústavu hrubá tržba a ústav měl podle generálního příkazu provozovatelova týdně hraditi z tohoto účtu jen smluvený paušál mimo potřebnou částku na dávku zemskou a daň z obrátu. Provozovatel podle smlouvy musil platiti ze svého příplatky za delší než 2½ hodiny trvající program, dále hraditi náklady za případně zvýšený počet personálu, za veškerou reklamu atd.

Nejvyšší soud, vykládaje obsah smlouvy podle ustanovení § 914 obč. zák. a čl. 278 obč. zák., dospěl k úsudku, že v daném případě šlo ve skutečnosti o zakázanou smlouvu pachtovní, a uznal žalovaného majitele licence zodpovědným za placení půjčovného (správně: nájemného) za filmy dodané ku předvádění.

Nejvyšší soud poukazuje na rozhodnutí č. 14.717, avšak připomíná, že v onom případě »pro nedostatek skutkového přednesu tehdejší žalobkyně neměl důvodu blíže se obrátiti obsahem úmluvy«. Je tedy zřejmo, že rozhodnutí č. 14.717 sbírky vyznělo v neprospěch žalující půjčovny filmů jedině proto, poněvadž nebylo tvrzeno, že smlouva byla vyložena podle předneseného označení a byla uzavřena na oko a že podle podmínek smlouvy jde vpravdě o zakázanou smlouvu pachtovní. Bude tedy třeba v každém případě dbáti toho, aby ve skutkovém přednesu byly tvrzeny vždy okolnosti (jednotlivé podmínky smlouvy), které nasvědčují pachtovnímu poměru, který měl býti pouze jen zastřen jiným označením.*)

Jan Wertheimer.

Sudiště pojistné smlouvy.

JUDr. E. J. Haas, advokát ve Fryštátě, nám píše:

Sem tam se ještě objevují pochybnosti, zdali u sudiště dle § 12, odst. 5 zák. o pojistné smlouvě č. 145/1934 Sb. z. a n. lze uplatňovati i nároky pojistníkovy proti pojistiteli ze soukromých pojišťovacích smluv, uzavřených před dnem 20. ledna 1935, ve kterýžto den, jak známo, nový pojišťovací zákon vstoupil v platnost. Citované ustanovení ob-

*) Že n. s. trvá na judikatuře, podle níž každá neschválená smlouva pachtovní mezi licencionářem a pachtýřem má v zápětí závazek licencionářův za objednávky filmů, ať je učinil pachtýř svým vlastním jménem či nikoli, plyne i z nejnovějšího nám známého (dosud neuverejňného) rozh. z 6. dubna 1938, Rv I 788/37. — Pozn. red.